

L'ecumenisme, un repte per a tots els cristians

Dv, 9/04/2010 per Enric Capó i Puig

[Amb accent](#)

Els cristians tenim en l'ecumenisme la nostra assignatura pendent. L'hem sospesa una i una altra vegada i, en un futur previsible, no tenim gaires possibilitats d'aprovar-la. Vivim encarcerats en les nostres tradicions i formes de fer de tal manera que les altres opcions cristianes ens queden al marge. El dogmatisme i les pretensions de ser posseïdors de la veritat absoluta han estat un càncer que ens ha minat la vida i ha destruït tota possibilitat d'enteniment. I això des del principi. Les violències teològiques dels primers segles, les lluites entre esglésies oficials i moviments marginals, les divisions i separacions entre cristians, han estat el nostre pa de cada dia. Any rere any ens mantenim en les nostres posicions defensives i, malgrat que el clima entre les confessions cristianes ha millorat notablement, encara estem molt lluny d'una total reconciliació.

La creació, l'any 1948, del Consell Ecumènic de les Esglésies, amb una confessió de fe cristocèntrica i trinitària molt senzilla, va significar una passa important vers l'enteniment entre les confessions cristianes. Però, malgrat la seva acceptació per part de bon nombre d'esglésies, no va ser possible que totes acceptessin el seu programa d'acció. L'església Catòlica, la més important de les confessions religioses, i les esglésies evangèliques més conservadores, van quedar al marge. Ni la una ni les altres van voler acceptar les altres confessions al mateix nivell. Hi havia en elles, i encara hi és, el convenciment de ser posseïdores de la veritat religiosa absoluta, per la qual cosa calia que les altres canviessin les seves doctrines.

El problema més greu que tenim és la il·legítima substitució que hem fet de la Paraula per les paraules. A l'evangeli queda molt clar que la Paraula es va fer carn i va habitar entre nosaltres i vam veure la seva glòria. Aquesta Paraula feta carn - que recrdem en les festes de Nadal- és el centre de tota vida cristiana. L'església neix i creix a l'ombra de Jesús el Crist. Ell és el Salvador, només Ell; i el pecat de l'església ha estat afegir a la seva obra salvadora altres condicions. Hi hem afegit les paraules de la nostra confessió de fe que hem elevat al mateix nivell d'exigència que la persona de Crist.

Als cristians de totes les confessions ens cal revisar tot això. La doctrina està bé que l'accentuem, perquè és un important mitjà de coneixement i la seva profunditat i encert ens ajudarà a gaudir més de la nostra vida cristiana. Però sempre hem de tenir en compte que no és el centre de l'Església i no té un valor absolut. El centre només el pot ocupar Crist, l'autèntica paraula de Déu. L'apòstol Pau ens dirà que redueix la seva ment a Crist i Crist crucificat. En Ell tenim la plenitud. Què volem més?

Ecumenisme no vol dir renunciar a tot, a la nostra història i a la nostra tradició. Tot això ha de tenir en seu lloc a l'església, sempre que no estigui en contradicció amb la revelació que hem rebut, però no ha d'ocupar mai el primer lloc, sinó un segon i secundari. Es en l'amor i en el seguiment de Crist que trobarem el nostre camí i la nostra plenitud.

Ecumenisme tampoc no vol dir que tots ens hem d'aplegar en una gran institució religiosa unificada. A això no crec que s'hi arribi mai i, per altra banda, no té una importància cabdal. El que sí significa és que hem de buscar tots junts el que és essencial a la vida de la fe i acceptar-nos com a germans en la comunió de Crist, sense tractar d'imposar les nostres conviccions i formes de fer. Podem ser diferents, i podem viure en comunitats separades; podem tenir doctrines i costums

diferents, però al mateix temps viure en el respecte i en l'amor entre nosaltres; i trobar-nos plegats a la taula del Senyor, que no és la taula dels perfectes sinó la d'aquells que han acceptat la invitació de Crist i són objectes del seu perdó. Es vergonyós que nosaltres, que seiem sense problemes a tantes taules humanes, no siguem capaços de seure junts a aquella a la que el Senyor ens convida. Crec que quan excloem algú de la taula de l'eucaristia, aquella taula deixa de ser la del Senyor, per convertir-se en la nostra taula.

¿Quina ha de ser la nostra actitud ecumènica? Aprofundir en la nostra fe, centrar la nostra vida en Crist, el Senyor, y, tal com estimem Déu, acceptar-nos i estimar-nos els uns als altres. Jesús, a l'evangeli, pregunta: Qui són la meva mare i els meus germans? I es respon a si mateix: El qui fa la voluntat de Déu, aquest és el meu germà, la meva germana i la meva mare." Ni més ni menys.